

# РЕШЕНИЕ

№ 32806

гр. София, 20.08.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в**  
публично заседание на 02.02.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Боряна Бороджиева**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **2700** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 122, ал. 3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/. Образувано е по искова молба от И. Р. М., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], [улица], ап. 1, чрез адв. Д. – И., срещу Агенция „Пътна инфраструктура“, с искане за заплащане на обезщетение по чл. 122, ал. 3 ЗДСл в размер на brutната му заплата за периода от 21.12.2023 г. до деня на действителното му допускане на работа, ведно с лихвата, считано от завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на обезщетението.

В исковата молба се твърди, че със заповед № ЧР-СП-623/11.08.2022 г., председателят на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е прекратил служебното правоотношение с ищеца, след което заповедта е била обжалвана по съдебен ред. Твърди се, че с решение № 3045/05.05.2023 г., постановено по адм. дело № 8042/2022 г. по описа на АССГ, потвърдено с решение № 9477/10.10.2023 г., постановено по адм. дело № 6488/2023 г. по описа на Върховен административен съд на РБ, процесната заповед е била отменена като незаконосъобразна. Посочено е, че въз основа на горната фактическа обстановка и в срока на чл.122 от ЗДСл ищецът е подал молба пред работодателя за възстановяване на заеманата преди незаконосъобразното уволнение длъжност, но независимо от това, от датата на подаване на молбата /23.10.2023 г./ до момента на подаване на исковата молба липсва изрично волеизявление с нарочен акт за възстановяване от страна на ответника.

Въз основа на горното и на осн. чл.122, ал.3 от ЗДСл, претендира присъждане на обезщетение в размер на brutната му заплата за периода от 21.12.2023 г. до деня на действителното му допускане на работа, ведно с лихвите. В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си

представител адв. Д. – И., претендира присъждане на обезщетение на осн. чл.122, ал. 3 ЗДСл в размер на 116 984.92 лв. /59 813.44 евро/, за периода от 21.12.2023 г. до -22.01.2026 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата от завеждане на исковата молба. Счита за установено по безспорен начин, че ищецът е подал изрично заявление да бъде възстанови на длъжността в законоустановения срок, но до днес не е възстановен. Сочи, че липсва изрична заповед за възстановяване, както и изричен акт за прекратяване на служебни 1/9 правоотношения. Обръща внимание, че в доказателствата по делото и по конкретно в становище от 21.02.2025 г. ответникът е признал факта на недопускане на жалбоподателя до служба. Счита за доказан размера на търсеното обезщетение. Подробно становище по съществото на спора представя в писмени бележки. Претендира разноски по списък. Ответникът – Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез процесуалния си представител юрисконсулт И., оспорва предявените искове. Счита, че с оглед представените доказателства по делото, втората молба на ищеца няма никаква връзка с факта на недопускането му до работа. Поддържа като безспорно обстоятелството, че ищецът не е допуснат до работа, но обръща внимание, че същият вече е оспорил този факт по адм. дело №12153/2023 г. по описа на АССГ, въз основа на което и по силата на изпълнителен лист са му изплатени обезщетения по чл. 122, ал. 3 ЗДСл.

С оглед на посоченото, счита че с втората молба с искане за възстановяване на работа, обект на настоящото производство, ищецът е в хипотезата на преклузия на правото му да бъде възстановен на работа, тъй като това е възможно в определен срок след съобщаване на решението. Поддържа, че такава преклузия е налице и в хипотеза свързана с обезщетителните мерки по чл. 4 от ЗОДОВ, в случай, че се приеме, че исковата молба е във връзка с обезщетения, вследствие на бездействие на административния орган. Счита за недоказано и незаконосъобразно бездействие по чл.256 АПК, както и, че не е налице мълчалив отказ по чл. 58, ал. 1 АПК, който да е отменен като незаконосъобразен. Подробни аргументи за неоснователността на исковата молба излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Административен съд София - град, Първо отделение, 6-и състав, след като обсъди доказателствата по делото и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното: Между страните не е спорно, а и видно от заповед № ЧР-НТУ 140/22.02.2021 г. /л.22/, И. Р. М., ЕГН [ЕГН], е бил назначен на длъжност „Системен администратор" II степен в сектор „Информационна сигурност и системна интеграция“ в отдел „Управление на информационната система и инфраструктура“ в Национално тол управление при Агенция „Пътна инфраструктура“, считано от 01.01.2021 г. с основна месечна заплата в размер на 4694 лева. Със заповед № ЧР-СП-623/11.08.2022 г. /л.10/, на осн. чл.107, ал.1, т.5 във вр. с чл.108 от ЗДСл, председателят на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е прекратил служебното правоотношение на И. Р. М. на длъжност „Системен администратор" II степен в сектор „Информационна сигурност и системна интеграция“ в отдел „Управление на информационната система и инфраструктура“ в Национално тол управление при Агенция „Пътна инфраструктура“,

с ранг I младши, считано от 11.08.2022 г. Заповедта е обжалвана по съдебен ред. С решение № 3045/05.05.2023 г., постановено по адм. дело № 8042/2022 г. по описа на АССГ /л.12/, потвърдено с решение № 9477/10.10.2023 г., постановено по адм. дело № 6488/2023 г. по описа на Върховен административен съд на РБ /л.19/, заповед № ЧР-СП-623/11.08.2022 г. е отменена като незаконосъобразна. С молба, вх. № 94-00-11655/23.10.2023 г. /л.21/, подадена в срока на чл.122, ал.1 от ЗДСл, И. Р. М. е изразил желание пред работодателя да бъде възстановен на заеманата длъжност преди издаване на 2/9 заповед № ЧР-СП-623/11.08.2022 г., отменена с влязло в сила на 10.10.2023 г. съдебно решение. Видно от разпечатка на получените по имейл писма от ищеца, на

03.11.2023 г. същият е получил електронно писмо от З. М. главен специалист в отдел „Правно-административни дейности и обществени поръчки, в което е посочено, че във връзка с подадената от М. молба за възстановяване на заеманата длъжност, е поканен в сградата на Агенция „Пътна инфраструктура“ на 06.11.2023 г. за попълване на необходимите документи и уточняване на датата, на която желае да заеме длъжността /л.26/. Видно от същата разпечатка, на 03.11.2023 г. в отговор на поканата, ищецът е заявил, че има уговорка с председателя на АПИ, според която следва да се свърже с него, когато реши да се върне. В отговора е посочено, че ищецът има намерение да уточни въпросите с председателя „следващата седмица“, след което ще оформи документите за възстановяване. От разпечатки от мобилния оператор „Vivacom“ е видно, че ищецът е провел два телефонни разговора 14.11.2023 г. и на 17.11.2023 г. с абонат, ползващ мобилен номер 0884-72-72-35, който твърди, че е на председателя на АПИ.

Това твърдение не е оспорено от ответника. От представена по делото разпечатка на проведена на 24.11.2023 г. кореспонденция по имейл /л.26 – гръб/ е видно, че ищецът е информирал З. М. за проведен разговор между него и председателя „миналия петък“ /17.11.2023 г./, в който бил уведомен, че служител от „Човешки ресурси“ трябва да се свърже с него, за да уточнят подробностите, след като председателят му заявил, че „не е целесъобразно да се връща на работа“. С цитирания имейл, служителят е помолил за проверка дали горната информация е достигнала до „Човешки ресурси“. С доклад, изх. № 09-99-6622/28.11.2023 г., директорът на Националното тол управление към АПИ /л.98/, е информирал председателя на АПИ, че И. Р. М. не се е явил в сградата на Националното тол управление в законоустановения срок по чл.122, ал.1 от ЗДСл, поради което служебното правоотношение с него следва да се счита за прекратено. По делото е представено копие на Служебна книжка № 649 от 03.06.2019 г., МФ Серия А-2017, № 004016, на И. Р. М., видно от която липсва отбелязване за прекратяване и/или възстановяване на служебното правоотношение на служителя с АПИ /л.23-л.25/. Към делото е приобщено и адм. дело № 12150/2023 г. на АССГ, образувано по искова молба на И. Р. М. със следните иски претенции: 1)

Иск с правно основание чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител за обезщетение за времето, през което е останал без работа, поради незаконното прекратяване на служебното му правоотношение със Заповед № ЧР-СП- 623/11.08.2022г. на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, предявен в размер на 28 164 лв. /двадесет и осем хиляди сто и шестдесет и четири лева/ за периода 11.08.2022г. – 11.02.2023 г. „ведно с мораторна лихва в размер на 739,02 лв. за периода 10.10.2023г. до 20.12.2023 г. – датата на исковата молба, ведно със законната лихва за забава, считано от датата на подаване на молбата, до окончателното изплащане на сумата, както и направените разноски; 2) Иск с правно основание чл.122, ал.3 ЗДСл, за присъждане на обезщетение за времето, през което И. Р. М. не е допуснат да изпълнява служебните си задължения, в размер на brutната му заплата в деня на явяването му на работа 23.10.2023г. до датата на исковата молба – 20.12.2023г., до която датата не бил допуснат, ведно със законната лихва за забава върху обезщетението, считано от завеждане на исковата молба от 20.12.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, както 3/9 и присъждане и на направените деловодни разноски и 3)Иск за обезщетение за неползван платен годишен отпуск на правно основание чл.61 от Закона за държавния служител, за периода 11.08.2022г. - 14.03.2023 г. за 18 дни отпуска в размер на 4 087,62 лева - четири хиляди и осемдесет и седем лева и шестдесет и две стотинки - след допуснатото изменение на иска, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата претенция - 20.12.2023г. до окончателното заплащане на сумата.

Видно от решение № 12372/18.07.2024 г. /л.179 и сл. от делото/, съдът е уважил претенциите на ищеца и по трите иска. По отношение на иска по чл.122, ал.3 от ЗДСл съдът е приел, че По адм. д.

№ 12150/2023 г. по описа на АССГ ищецът е предявил срещу АПИ, наред с други претенции, иск по чл. 122, ал. 3 ЗДСл за периода от 23.10.2023 г. до 20.12.2023 г. В това производство ответникът е оспорвал наличието на предпоставките по чл. 122, ал. 1 и ал. 3 ЗДСл, включително е поддържал, че само подаването на заявлението от 23.10.2023 г. не е достатъчно, за да се приеме, че ищецът се е явил да заеме длъжността. С Решение № 12372/18.07.2024 г. съдът е приел това възражение за неоснователно. Въз основа на подаденото заявление, проведената лична среща на 02.11.2023 г., разговорите между ищеца и председателя на УС на АПИ и последващата кореспонденция съдът е достигнал до извод, че ищецът е упражнил своевременно правото си по чл. 122, ал. 1 ЗДСл и се е явил да заеме длъжността, на която е възстановен. Със същото решение съдът е приел, че ищецът не е бил фактически допуснат до изпълнение на длъжността и е осъдил АПИ да му заплати обезщетение по чл. 122, ал. 3 ЗДСл в размер на 9 388 лв. за периода от 23.10.2023 г. до 20.12.2023 г., като в диспозитива 23.10.2023 г. е посочена като датата, на която ищецът е възстановен на длъжността. Решението е влязло в сила на 21.08.2024 г.

По делото е изслушано и прието заключение на Съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице И. Т. Б. /л.150/. В заключението си, вещото лице сочи, че размерът на основното възнаграждение на И. М. е в размер на 4694.00 лева, определено със заповед № ЧР-НТУ-140/22.02.2021 г. Установено е, че след тази дата не е издавана друга заповед, с която да е определен различен от посочения размер на основна заплата на ищеца. Вещото лице е изчислило дължимото обезщетение по чл.122, ал.3 от ЗДСл на ищеца в два варианта, а именно:-- За периода от 21.12.2023 г. до датата на първото съдебно заседание– 14.07.2025 г. – в размер на 87 576.02 лева и тяхната равностойност в евро в размер на 44 776.91 евро; За периода от 21.12.2023 г. до датата на изготвяне на експертизата 22.01.2026 г. в размер на 116 984.92 лева и тяхната равностойност в евро в размер на 59 813.44 евро. В заключението си, вещото лице е посочило също, че не са налице данни на ищеца да е изплатено обезщетение за недопускане да изпълнява функциите на длъжността, на която е възстановен, за период след 20.12.2023 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи: Предявеният главен иск е с правно основание чл. 122, ал. 3 ЗДСл и същият е процесуално допустим, предявен срещу юридическото лице – Агенция „Пътна инфраструктура“, представлявано от административният орган, от чийто незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие се твърди да са претърпени вредите. Съгласно чл. 122, ал. 3 ЗДСл, когато възстановен държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право и на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на 4/9 работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения. По възражението на ответника за преклузия на настоящата искова молба, съдът обръща внимание на следното: В нормата на чл.122, ал.3 от ЗДСл не е предвидено нито ограничаване на обезщетението за част от периода на недопускане, нито приспадане от дължимото обезщетение на получено възнаграждение за друга работа през същия период или при получаване обезщетение, поради регистрация в Регионална служба по заетостта за същия период. Това е така, тъй като обезщетението по чл.122, ал.3 от ЗДСл е свързано със значително по-високата противоправност, изразяваща се в недопускане до работа на държавен служител, поради неизпълнение на задължително за администрацията съдебно решение. Именно затова предвиденото с нормата на чл. 122, ал. 3 ЗДСл обезщетение има санкционен характер и по това се различава от друг вид обезщетения, имащи за цел да репатрират вреди от незаконосъобразен административен акт в определени граници.

Обезщетението по чл.122, ал.3 ЗДСл е свързано с установяване предпоставките по чл. 122, ал. 1 ЗДСл - наличие на отменена заповед за прекратяване на служебното правоотношение от органа по

назначаването или от съда и явяване държавния служител в съответната администрация в двуседмичен срок от влизане в сила на административния акт или на съдебното решение. Тълкуването на чл. 122, ал. 1 ЗДСл налага извод, че фактическият състав на възстановяването включва влязъл в сила съдебен акт за отмяна на акта за прекратяване на служебното правоотношение и явяване на служителя в съответната администрация в определен срок. Посоченият в разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл двуседмичен срок касае правото на възстановяване на държавния служител на предишната длъжност, след изтичането на който и при неявяването му в този срок в съответната администрация, това право се преклудира. От друга страна, този срок изобщо не касае органа по назначаването и задължението му за възстановяване на служителя на предишната длъжност при подадено своевременно заявление и явяване на служителя да заеме длъжността. Нормата е с императивен характер и при осъществяването на тези факти, по смисъла на закона, за органа по назначаването възниква задължение да допусне служителя да изпълнява длъжността, на която е възстановен. В този смисъл е и тълкуването, дадено с Тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. на Върховния касационен съд по тълк. дело № 2/2014 г. на ОСГК и Първа и Втора колегии на ВАС.

В конкретния случай, безспорно е установено по делото, че ищецът се е явил при ответника на 23.10.2023 г., когато е депозирал изрична молба за възстановяване на длъжността, заемана преди прекратяване на служебното му правоотношение, отменено с решение № 3045/05.05.2023 г., постановено по адм. дело № 8042/2022 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 10.10.2023 г. Следователно, молбата за възстановяване, подадена от ищеца е подадена в предвидения в чл.122, ал.1 от ЗДСл двуседмичен срок. Освен това спорът между същите страни – И. Р. М. и АПИ, дали ищецът е упражнил своевременно правото си по чл. 122, ал. 1 ЗДСл след отмяната на заповедта за прекратяване на правоотношението, е разрешен между същите страни с влязлото в сила съдебно решение № 12372/18.07.2024 г. по адм.дело 12150/2023г. по описа на АССГ. В мотивите на същото, за да бъде присъдено обезщетение по чл. 122, ал. 3 ЗДСл за периода от 23.10.2023 г. до 20.12.2023 г., е прието, че ищецът е упражнил правото си на възстановяване и се е явил да заеме длъжността, а органът е бездействал и не 5/9 е изпълнил задължението си да го допусне. Ето защо, на още едно основание, възражението на ответника, че от страна на ищеца не е било осъществено валидно явяване по чл. 122, ал. 1 ЗДСл, е неоснователно.

По настоящото дело, което касае следващ период от незаконосъобразното недопускане на ищеца след явяването му на 23.10.2023г., е от значение дали след 20.12.2023 г. е настъпил нов факт, издаден ли акт, извършено ли е действие от страна на ответника, с който ищецът да е бил допуснат или да е от значение за правото му. Такъв факт, акт или действие по делото не са установиха. Законът не въвежда задължение за възстановения служител да се явява повторно или периодично при органа по назначаване, след като правото му по чл. 122, ал. 1 ЗДСл вече е надлежно упражнено. Още повече, че и това право следва да се упражни в 14 дневен срок от възстановяването, за да има правно значение. В случая релевантно е бездействието на органа по назначаване, а бездействието на служителя след надлежно упражняване на правото му по чл.122, ал.1 от ЗДСл, не води до отпадане на правото му на обезщетение по ал.3 на разпоредбата.

Различен би бил случаят, ако органът по назначаването е предоставил на служителя възможност за заемане на длъжността – конкретно работно място, дата за започване, условия за изпълнение, служебни задачи и необходимия достъп – и служителят без основание е отказал или не се е явил. В настоящия случай такива факти и обстоятелства след края на предходния период, за който е присъдено обезщетение, не са доказани. За да бъде възстановен ищецът на предишната длъжност, органът по назначаване следва да издаде изрична заповед за възстановяване на осн. чл.122, ал.1 от ЗДСл. Вместо това, служител на ответника /главен специалист в отдел „Правно-административни

дейности и обществени поръчки/ е провел кореспонденция по имейл с ищеца, според която го е поканил в сградата на Агенция „Пътна инфраструктура“ на 06.11.2023 г. за попълване на необходимите документи и уточняване на датата от която служителят да бъде възстановен. Прави впечатление, че нито на 06.11.2023 г., нито след тази дата ответникът е издал необходимата заповед за възстановяване на служителя във връзка с депозираната в срока на чл.122, ал.1 от ЗДСл молба от ищеца с отправено изрично искане за това. От горното, съдът достига до извод, че от подаване на молбата до настоящия момент ищецът не е бил възстановен на работа с изричен акт в изпълнение на влязлото в сила съдебно решение.

Следователно, ищецът има право на обезщетение по чл. 122, ал. 3 ЗДСл., като размерът се определя въз основа заплата му към момента на явяването пред ответника, а именно датата на подаване на молбата за възстановяване 23.10.2023 г. до възстановяването му на работа, без ограничение в срока. Както беше споменато по-горе, това е така, тъй като обезщетението по чл.122, ал.3 от ЗДСл е санкционно и следва да обезщети целия период, в който административният орган не е изпълнил задължението си да възстанови служителя на работа, произлизащо от влязло в сила съдебно решение. Въз основа на горното, възраженията на ответника за несъстоятелност на исковата претенция в настоящото производство, поради реализирано обезщетяване на ищеца по чл.122, ал.3 от ЗДСл по адм. дело № 12150/2023 г. по описа на АССГ са неоснователни, тъй като периодите са различни, независимо, че касаят неизпълнение на задължение във връзка с едно и също упражнено право на възстановяване, вследствие едно и също съдебно решение. По делото е безспорно доказано, че както в периода от явяването на ищеца на работа - 23.10.2023г. до датата на исковата молба – 20.12.2023 г., 6/9 предмет на адм. дело № 12150/2023 г. по описа на АССГ, така и след това – от 21.12.2023 г. до образуване на настоящото производство, ответникът не е изпълнил задължението си да възстанови ищеца на заеманата преди незаконосъобразното му уволнение длъжност. В този смисъл е съдебната практика на ВАС на РБ, която приема, че докато не се допусне служителя да изпълнява длъжността или пък се прекрати правоотношението му на нея, му се следва обезщетение по чл.122, ал.3 от ЗДСл. Така с решение № 10221/26.10.2023 г. по адм. д. № 11693/2022 г. на ВАС, V отделение е присъдено обезщетение по чл.122, ал.3 от ЗДСл и за следващ период, през който недопускането е продължило, до настъпване на нов юридически факт, който преустановява недопускането на служителя, в случая заповед за прекратяване на правоотношението на което е възстановен служителя и незаконно недопускан.

Следователно, вече присъденото обезщетение за предходен период не препятства търсенето на обезщетение за последващ, ако недопускането продължава и няма релевантен юридически факт, който да го прекъсне. В настоящия случай, след 20.12.2023 г. не е установено нито действително допускане до длъжността, нито последващо прекратяване на служебното правоотношение, нито друг юридически факт, който да прекъсне приложението на чл. 122, ал. 3 ЗДСл. Разпоредбата на чл.122, ал. 3 ЗДСл не съдържа максимален времеви срок, за който да се дължи обезщетение, при незаконно недопускане до работа, за разлика от обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл, при което законодателят изрично е въвел ограничение от шест месеца. При чл. 122, ал. 3 ЗДСл крайният момент е действителното допускане на служителя до изпълнение на служебните му задължения или настъпването на друг юридически факт, който прекратява основанието за това обезщетение. Ответникът не навежда възражения и не установява факти и обстоятелства, които да обосноват намаляване или изключване на обезщетението. Материалното право по чл. 122, ал. 3 ЗДСл може да продължи да съществува и след датата на предявяване на настоящия иск, ако недопускането не е преустановено. Това обаче не означава, че в настоящото производство може автоматично да бъде присъдено обезщетение и за период, настъпил след сезирането на съда с исковата молба,

както претендира ищеца. Включването на последващ период на недопускане и съответно нов размер на претенцията представлява въвеждане на нови факти и ново фактическо основание, което не може да бъде осъществено само чрез увеличение на размера на иска. Настоящата искова молба е подадена на 12.03.2025 г. Действително, в исковата молба като краен момент е посочено – „до действителното допускане“, но доколкото това е един неустановен момент, не е допустимо с оглед липсата на конкретизация. Поради това предмет на настоящото производство е обезщетението за периода от 21.12.2023 г. – деня след края на вече обезщетения период – до 12.03.2025 г. включително, когато е предявена претенцията и към който момент се установяване, че все още е налице недопускане.

Изчисленията на вещото лице до 14.07.2025 г. и до 22.01.2026 г., доколкото не са въз основа на направено и допуснато увеличение на иска, не следва да се вземат предвид за размера на обезщетението. Същото се отнася и до последващото искане на процесуалния представител на ищеца за присъждане на сумата от 116 984,92 лв. за периода до 22.01.2026 г., доколкото е направено в хода по същество (л.173-174 по 7/9 делото), което е след приключване на съдебното дирене пред първата инстанция и по аргумент чл.214 от ГПК вр.с чл.144 от АПК не е допустимо. Ето защо съдът следва да определи обезщетението в рамките на допустимия исков период, съответно размер, от 21.12.2023г. до датата на предявяване на исковата молба – 12.03.2025 г. Извън това, размерът на обезщетението, следва да се определи при кредитиране на заключението на вещото лице в останалата му част като основа и методика на изчисление. Основната месечна заплата на ищеца е 4 694 лв. При използване на възприетата от вещото лице методика обезщетението за периода от 21.12.2023 г. до 12.03.2025 г. се определя както следва: за периода 21.12.2023 г. 31.12.2023 г. – 1 043,12 лв.; за дванадесетте месеца на 2024 г. – 56 328 лв.; за януари и февруари 2025 г. – 9 388 лв.; за периода 01.03.2025 г. – 12.03.2025 г., съответстващ на 7 работни дни при 20 работни дни за месеца – 1 642,90 лв. Общият размер възлиза на 68 402,02 лв., превалутирани на 34973,40 евро, до който размер искът следва да се уважи като основателен и доказан и да се остави без разглеждане над тази сума. Основателна е и акцесорната претенция за законна лихва върху присъдената главница.

Тъй като присъжданото в настоящото производство обезщетение обхваща периода до датата на исковата молба, върху цялата присъдена главница се дължи законна лихва от датата на предявяване на иска – 12.03.2025 г. – до окончателното плащане. Ищецът е претендирал разноски по списъка (л.134), като е представил доказателства за извършени разноски за адвокатско възнаграждение и за вещо лице. Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и е претендирал юрисконсултско възнаграждение. Съдът намира възражението на ответника за прекомерност за неоснователно с оглед материалния интерес, фактическата и правна сложност на спора, проведените няколко съдебни заседания, обема на събраните доказателства, формулиране на искане и изслушване на заключение по съдебно-счетоводна експертиза, изготвянето на писмени бележки. Поради това на ищеца следва да бъдат присъдени доказаните разноски съразмерно на уважената част от иска - 1554,57 евро. На ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение съразмерно на отхвърлената част от иска - 54 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 6-и състав РЕШИ: ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на И. Р. М., ЕГН [ЕГН] обезщетение в размер на 34 973,40 евро (тридесет и четири хиляди деветстотин седемдесет и три евро и четиридесет цента) по чл. 122, ал. 3 ЗДСл за недопускането му да изпълнява длъжността „системен администратор“ в сектор „Информационна сигурност и системна интеграция“ в отдел „Управление на информационната система и

инфраструктура" в Националното тол управление при Агенция "Пътна инфраструктура" за периода от 21.12.2023г. до датата на исковата молба 12.03.2025г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 12.03.2025 г. до окончателното изплащане на сумата и ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ иска за сумата над 34 973,40 и след 12.03.2025г. 8/9 ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на И. Р. М., ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер на 2 658,72 евро (две хиляди шестотин петдесет и осем евро и седемдесет и два цента), съразмерно на уважената част от иска. ОСЪЖДА И. Р. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 54 евро (петдесет и четири евро), съразмерно на отхвърлената част от иска. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението. СЪДИЯ: